

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER
ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI

Warszawa, dnia 31 października 2014 r.

DAP-WPK.736.667.2014

DECYZJA Nr 551

Na podstawie art. 156 § 1 pkt 2, art. 157 § 1 oraz art. 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267), po rozpatrzeniu wniosku Wałbrzyskiego Związku Wodociągów i Kanalizacji, reprezentowanego przez radcę prawnego Tymoteusza Płonkę, w związku z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 czerwca 2012 r., sygn. akt I SA/Wa 370/12,

stwierdzam nieważność

decyzji Wojewody Jeleniogórskiego z dnia 9 listopada 1994 r., nr GGgt-7227/421/94, przekazującej nieodpłatnie w poczet mienia komunalnego Gminie Marciszów sieć wodociągową z przyłączem we wsi Ciechanowice, zgodnie ze sporządzonym protokołem inwentaryzacyjnym, opisaną w kartach inwentaryzacyjnych nr 1-5 stanowiących integralną część tej decyzji.

UZASADNIENIE

Wojewoda Jeleniogórski decyzją z dnia 9 listopada 1994 r., nr GGgt-7227/421/94, działając na podstawie art. 18 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 z późn. zm.) przekazał nieodpłatnie w poczet mienia komunalnego Gminie Marciszów sieć wodociągową z przyłączem we wsi Ciechanowice, zgodnie ze sporządzonym protokołem inwentaryzacyjnym, opisaną w kartach inwentaryzacyjnych nr 1-5 stanowiących integralną część tej decyzji.

Decyzja komunalizacyjna nie została zaskarżona w ustawowym terminie i stała się ostateczna.

Z wnioskiem o stwierdzenie nieważności powyższej decyzji Wojewody Jeleniogórskiego z dnia 9 listopada 1994 r., nr GGgt-7227/421/94, wystąpił Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji, reprezentowany przez radcę prawnego Zygmunta Jerzmanowskiego. W uzasadnieniu wniosku wskazano, iż przedmiotową decyzją objęto mienie niepodzielne w rozumieniu art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające (...), które służyło realizacji zadań więcej niż jednej gminy i jako takie nie podlegało komunalizacji z dniem wejścia w życie powyższej ustawy, lecz dopiero z chwilą utworzenia odpowiedniego związku międzygminnego na rzecz tego związku lub z chwilą zawarcia porozumień w tej kwestii, na rzecz gminy określonej w

→ jakich gmin?
decyzja

porozumieniu. Z uwagi fakt, iż w dniu 24 czerwca 1991 r. zainteresowane Gminy utworzyły Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające (...) powinien on nabyć w drodze komunalizacji mienie będące w zarządzie przedsiębiorstwa państwowego „Wałbrzyskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji” którego organem założycielskim był Prezydent Wałbrzycha, jako terenowy organ administracji państwowej. Prawo to nie dotyczyło przy tym prawa własności nieruchomości, na których znajdowały się obiekty należące do tego przedsiębiorstwa. Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji zarzucił, iż Wojewoda Jeleniogórski przekazując całość mienia wodociągowo-kanalizacyjnego na rzecz Gminy Marciszów w rażący sposób naruszył prawo. Ponadto Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji mimo posiadania interesu prawnego został pozbawiony udziału w postępowaniu co narusza przepisy postępowania administracyjnego.

Wnioskodawca zarzucił również, iż w postępowaniu przed Wojewodą Jeleniogórskim Gmina Marciszów nie ujawniła, że jest członkiem Wałbrzyskiego Związku Wodociągów i Kanalizacji, który realizuje jej zadania w zakresie zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków. W tej sytuacji nie zachodziła przesłanka określona w art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające (...), gdyż przekazywane mienie nie było niezbędne do wykonywania powyższego zadania własnego Gminy Marciszów, gdyż zadanie to zostało przeniesione na Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji.

Decyzją Nr 315 z dnia 18 maja 2011 r., znak DAP-O-757-1-304/11/MK/MStę, Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji stwierdził nieważność decyzji Wojewody Jeleniogórskiego z dnia 9 listopada 1994 r., nr GGgt-7227/421/94. Od ww. decyzji Wójt Gminy Marciszów złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Decyzją Nr 763 z dnia 22 grudnia 2011 r., znak: DAP-GKISAP-757-49/2011/AJ, Minister Administracji i Cyfryzacji utrzymał w mocy decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji Nr 315 z dnia 18 maja 2011 r. Po rozpoznaniu skargi Wójta Gminy Marciszów, wyrokiem z dnia 12 czerwca 2012 r., sygn. akt I SA/Wa 370/12 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję Ministra Administracji i Cyfryzacji Nr 763 z dnia 22 grudnia 2011 r. oraz decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji Nr 315 z dnia 18 maja 2011 r.

W uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 12 czerwca 2012 r. wskazano, że z akt sprawy przekazanych do Sądu, nie wynika, aby Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji dysponował w dacie 27 maja 1990 r. oraz w dacie wydania przedmiotowej decyzji jakimkolwiek tytułem prawnorzeczym do objętego decyzją komunalizacyjną mienia położonego w Ciechanowicach. Przede wszystkim, nie świadczy o posiadaniu takiego tytułu wejście w skład majątku tego związku mienia po zlikwidowanym w 1991 r. Wałbrzyskim Przedsiębiorstwie Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu, które to przedsiębiorstwo utworzone zostało na bazie części mienia należącego do byłego Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu z siedzibą w Świdnicy (prowadzącego do 1988 r. m.in. na terenie obecnej gminy Marciszów gospodarkę wodno-kanalizacyjną). Brak jest bowiem jakichkolwiek dokumentów pozwalających ustalić w jaką część mienia zlikwidowanego przedsiębiorstwa wojewódzkiego wyposażone zostało Wałbrzyskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu, choć sporządzenie takiego zestawienia przewidywał § 3 zarządzenia Wojewody Wałbrzyskiego z dnia 18 lutego 1988 r. nr 5/88 w sprawie podziału Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu z siedzibą w Świdnicy. Taki stan rzeczy oznacza, że także późniejsze przejęcie przez Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji bliżej nieoznaczonego mienia należącego do Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu samo w sobie nie może świadczyć o nabyciu przez związek międzygminny tytułu prawnego do skomunalizowanych nieruchomości oraz posadowionych na nich urządzeń wodociągowych. Potwierdza to faktycznie władająca obecnie przedmiotowymi urządzeniami wodociągowymi spółka Wałbrzyskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji sp. z o.o. (utworzona w 2001 r. przez Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji) przyznając, iż zarówno we własnych zasobach archiwalnych, jak też archiwach Urzędu Miejskiego w Wałbrzychu

oraz Archiwum Państwowym we Wrocławiu nie odnaleziono żadnych dokumentów potwierdzających jednoznacznie tytuł prawny Wałbrzyskiego Związku Wodociągów i Kanalizacji do posiadanych przed jego likwidacją nieruchomości zlokalizowanych na terenie gminy Marciszów. Nie przesądza o posiadaniu tego tytułu również zawarta w uzasadnieniu decyzji komunalizacyjnej, jak też we wniosku o komunalizację, informacja o własności urządzeń wodociągowych przynależnej Wałbrzyskiemu Związkowi Wodociągów i Kanalizacji. Nie znajduje ona bowiem oparcia w materiale dowodowym. Stwierdzenie nieważności decyzji komunalizacyjnej w tak ustalonym stanie faktycznym w niczym nie mogło zatem zmieniać sytuacji prawnej Wałbrzyskiego Związku Wodociągów i Kanalizacji.

Okoliczności te nie zostały dostrzeżone przez Ministra Administracji i Cyfryzacji, co skutkowało nieuprawnionym - w świetle zgromadzonych w aktach dokumentów – przedwczesnym przyjęciem, że Wałbrzyskiemu Związkowi Wodociągów i Kanalizacji przysługuje przymiot strony postępowania, a w konsekwencji wszczęciem i przeprowadzeniem na wniosek tego związku postępowania nadzorczego, w wyniku którego wyeliminowana została z obrotu prawnego decyzja komunalizacyjna.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zobowiązał Ministra Administracji i Cyfryzacji do uwzględnienia oceny prawnej zawartej w wyroku i przede wszystkim zbadania, czy w związku z podziałem byłego Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu z siedzibą w Świdnicy, na sześć odrębnych przedsiębiorstw, doszło do sporządzenia przewidzianego w § 3 Zarządzenia Wojewody Wałbrzyskiego z 18 lutego 1988 r. z inventaryzowania mienia, w które wyposażono nowo utworzone przedsiębiorstwa, a jeśli tak, to Minister Administracji i Cyfryzacji oceni czy jest ono tożsame z mieniem objętym decyzją komunalizacyjną i któremu z ww. podmiotów zostało ono przydzielone. Następnie organ dokona oceny legitymacji skargowej wnioskodawcy i w zależności od poczynionych w tym zakresie ustaleń podejmie stosowne rozstrzygnięcie.

Po rozpatrzeniu skargi kasacyjnej Wałbrzyskiego Związku Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu od ww. wyroku, Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt I OSK 2583/12, oddalił przedmiotową skargę.

Analizując ponownie całość materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie oraz realizując wytyczne zawarte w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 czerwca 2012 r., sygn. akt I SA/Wa 370/12, stwierdzono, co następuje.

Z akt sprawy wynika, iż zarządzeniem Nr 39/84 Wojewody Wałbrzyskiego z dnia 29 czerwca 1984 r. utworzono Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu, które wykonywało zadania służące zaspokajaniu potrzeb w zakresie zaopatrzenia w wodę i odbioru ścieków. Na podstawie zarządzenia nr 5/88 Wojewody Wałbrzyskiego z dnia 18 lutego 1988 r. Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu zostało podzielone m.in. na przedsiębiorstwo państwowe o nazwie Wałbrzyskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu. Zgodnie z § 3 ww. Zarządzenia szczegółowego podziału składników mienia oraz zobowiązań i wierzytelności między przedsiębiorstwami powstałymi w wyniku podziału oraz utworzonym Zakładem Usług Projektowo-Technicznych dokona Komisja Inwentaryzacyjna według bilansu na dzień 31 grudnia 1987 r.

W dniu 25 maja 1988 r. Komisja Inwentaryzacyjna podjęła uchwałę, w której określono, że powstałe w wyniku podziału WPWiK (Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji) – RPWiK (Rejonowe Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji) zatrzymują majątek trwały i obrotowy zgodnie z księgami rachunkowymi zakładów wg stanu na dzień 31 maja 1988 r. łącznie z przejętym protokolarnie z Zarządu WPWiK Wałbrzych wyposażeniem. Następnie Wojewoda Wałbrzyski wydał, na podstawie § 43 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1981 r. w sprawie wykonania ustawy o przedsiębiorstwach państwowych oraz na podstawie § 3 zarządzenia nr 5/88 Wojewody Wałbrzyskiego z dnia 18 lutego 1988 r., decyzję Nr

27/88 z dnia 28 maja 1988 r. w sprawie przydzielenia składników mienia ulegającego podziałowi Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu z siedzibą w Świdnicy. Stosownie do pkt 1 wskazanej decyzji przedsiębiorstwom wodociągów i kanalizacji powstałym w wyniku podziału Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji przydzielono majątek trwały i obrotowy będący w dyspozycji poszczególnych zakładów wodociągów i kanalizacji zgodnie z księgami rachunkowymi Zakładów wg stanu na dzień 31 maja 1988 r. łącznie z majątkiem przejętym protokolarnie z Zarządu WPWiK Wałbrzych z/s w Świdnicy wyszczególnionym w załączniku do decyzji.

Uznać zatem należy, że podział majątku Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji nastąpił poprzez zatrzymanie przez nowo powstałe przedsiębiorstwa majątku trwałego i obrotowego będącego w dyspozycji poszczególnych zakładów wodociągów i kanalizacji zgodnie z księgami rachunkowymi zakładów.

Wnioskodawca w piśmie z dnia 17 marca 2014 r. wyjaśnił, że nie znajduje się w posiadaniu bilansu Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu na dzień 31 grudnia 1987 r. oraz księgi rachunkowej Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu według stanu na dzień 31 maja 1988 r., natomiast dysponuje księgami środków trwałych sporządzonymi w dniu 30 października 1985 r. (księga Środków Trwałych „Mała Woda” z dnia 30 października 1985 r. oraz Księga Środków Trwałych „Marciszów” z dnia 30 października 1985 r.). Jednocześnie wnioskodawca wskazał, że mienie którym dysponował Zakład w dniu 30 października 1985 r., a nadto mienie, które zostało mu przekazane do 31 maja 1988 r., stanowiło majątek, w który wyposażone zostało, wydzielone z Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu z siedzibą w Świdnicy, Wałbrzyskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu. Mienie ujawnione w niniejszych księgach znajduje odzwierciedlenie w późniejszych ewidencjach środków trwałych.

Należy zauważyć, że mienie ujawnione w przedmiotowych księgach środków trwałych stanowiło mienie Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Wałbrzych – Zakład Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu. Zgodnie z uchwałą Komisji Inwentaryzacyjnej z dnia 25 maja 1988 r. oraz decyzją Wojewody Wałbrzyskiego Nr 27/88 z dnia 28 maja 1988 r. nowo powstałym przedsiębiorstwom przydzielono majątek będący w dyspozycji poszczególnych zakładów wodociągów i kanalizacji zgodnie z księgami rachunkowymi Zakładów wg stanu na dzień 31 maja 1988 r.

Do pisma z dnia 17 marca 2014 r. dołączono zestawienie decyzji komunalizacyjnych Wojewody Jeleniogórskiego z lat 1994-1995 oraz środków trwałych, opisanych w księgach środków trwałych Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu z 1985 r. Wnioskodawca wyjaśnił, że numery inwentarzowe środków trwałych ujawnione w księgach inwentarzowych z 1985 r. są zgodne z ewidencją środków trwałych prowadzoną po 1988 r., co implikuje wniosek, że w dniu dokonania podziału Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu z siedzibą w Świdnicy opisane w przedmiotowym zestawieniu mienie znajdowało się na stanie Wałbrzyskiego Zakładu Wodociągów i Kanalizacji (vide: pismo Wałbrzyskiego Związku Wodociągów i Kanalizacji z dnia 1 kwietnia 2014 r.). W piśmie z dnia 10 lipca 2014 r. wnioskodawca wyjaśnił, że sporządzone zestawienie sprawdzane było na podstawie porównywania danych z decyzjami komunalizacyjnymi z 1994 i 1995 roku oraz Ksiąg Środków Trwałych z 1985 r., jak również przedstawił sposób w jaki zostało dokonane zestawienie.

Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że Minister Administracji i Cyfryzacji działając zgodnie z wytycznymi wskazanymi w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 czerwca 2012 r., sygn. akt I SA/Wa 370/12, przeprowadził postępowanie mające na celu ustalenie, czy wnioskodawca występując z wnioskiem o stwierdzenie nieważności Wojewody Jeleniogórskiego z dnia 9 listopada 1994 r., nr GGgt-7227/421/94, posiadał tytuł prawnorzeczowy do objętego tą decyzją mienia. Przedstawiony przez wnioskodawcę materiał dowodowy potwierdza należenie przedmiotowego mienia do Wałbrzyskiego Związku Wodociągów i Kanalizacji w dacie komunalizacji tj. w dniu 27 maja 1990 r. oraz w dniu wydania decyzji.

W związku z tym organ zobowiązany jest do rozpatrzenia wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Wojewody Jeleniogórskiego z dnia 9 listopada 1994 r., nr GGgt-7227/421/94. Podkreślenia wymaga fakt, że stwierdzenie nieważności stanowi nadzwyczajny środek weryfikacji decyzji administracyjnej, będący wyjątkiem od zasady trwałości decyzji, wyrażonej w art. 16 Kpa. Organ w zakresie orzekania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji, nie będąc związany granicami złożonego wniosku, powinien zbadać, czy w związku z wydawaniem decyzji objętej kontrolą wystąpiła którakolwiek z przesłanek wymienionych w przepisie art. 156 § 1 pkt 1-7 kpa, tj. czy decyzja:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa,
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną,
- 4) została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą,
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Materialnoprawną podstawę zaskarżonej decyzji Wojewody Jeleniogórskiego z dnia 9 listopada 1994 r., nr GGgt-7227/421/94, stanowił art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 z późn. zm.), w myśl którego mienie ogólnonarodowe (państwowe), służące użyteczności publicznej, należące w dniu wejścia w życie tej ustawy, tj. w dniu 27 maja 1990 r. do rad narodowych i terenowych organów administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, bądź przedsiębiorstw państwowych, dla których ww. organy pełnią funkcję organu założycielskiego, przekazuje się jako mienie komunalne gminom i związkom gmin, jeżeli jest ono niezbędne do wykonywania ich zadań.

Użyte w art. 5 ust. 3 wyrażenie "należące do", oznacza przynależność mienia państwowego do określonego podmiotu w sensie prawnym, a nie faktycznym. Należy również zauważyć, iż decyzje komunalizacyjne, wydane na podstawie wyżej wskazanego przepisu, mają charakter konstytutywny, co oznacza, że przekazanie mienia na ich podstawie następuje z datą uprawomocnienia się decyzji. Jest to o tyle istotne, gdyż musi być spełniony wymóg, aby mienie w chwili jego przekazania odpowiadało warunkom określonym w tym przepisie, czyli zarówno w dacie wejścia w życie ustawy, tj. 27 maja 1990 r., jak i w dacie wydania decyzji komunalizacyjnej, muszą być spełnione przesłanki z art. 5 ust. 3 ustawy. A więc w dacie wydania decyzji musi być to mienie ogólnonarodowe (państwowe) służące użyteczności publicznej, należące do przedsiębiorstw państwowych, dla których rady narodowe i terenowe organy administracji państwowej stopnia wojewódzkiego pełnią funkcje organu założycielskiego, zakładów lub innych jednostek organizacyjnych podporządkowanych wyżej wymienionym organom. Wydając decyzję konstytutywną organ musi uwzględnić stan faktyczny i prawny występujący w dniu wydania tej decyzji (wyrok WSA w Warszawie z dnia 16 listopada 2006r. sygn. akt I SA/Wa 617/06).

W rozpatrywanej sprawie nie zostały spełnione wszystkie przesłanki określone ww. przepisem art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające (...), umożliwiające Wojewodzie przekazanie mienia w oparciu o cytowany przepis. W zgromadzonym materiale dowodowym brak jest dokumentów potwierdzających, iż w dacie 27 maja 1990 r., jak również w dniu wydania przedmiotowej decyzji Wojewody Jeleniogórskiego, objęte komunalizacją mienie należało do rad narodowych i terenowych organów administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, bądź do przedsiębiorstw państwowych, dla których ww. organy pełnią funkcję organu założycielskiego. Zarówno z karty inwentaryzacyjnej, stanowiącej integralną część decyzji, jak i z uzasadnienia przedmiotowej decyzji, nie wynika, iż opisane wyżej mienie należało do wymienionych w art. 5 ust. 3 podmiotów. Również w przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym strony nie przedstawiły stosownych dokumentów.

Z akt sprawy wynika, iż zarządzeniem Nr 39/84 Wojewody Wałbrzyskiego z dnia 29 czerwca 1984 r. utworzono Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji

w Wałbrzychu, które na podstawie zarządzenia nr 5/88 Wojewody Wałbrzyskiego z dnia 18 lutego 1988 r. zostało podzielone m.in. na przedsiębiorstwo państwowe o nazwie Wałbrzyskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu. Na mocy porozumienia z dnia 28 grudnia 1988 r. nr 2/88 Wojewoda Wałbrzyski przekazał, a Prezydent Miasta Wałbrzycha przejął, z dniem 1 stycznia 1989 r. uprawnienia i obowiązki organu założycielskiego w stosunku do Wałbrzyskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w Wałbrzychu. Na mocy uchwały Rady Miejskiej Gminy Wałbrzych Nr XVI/69/91 z dnia 29 maja 1991 r. mienie Wałbrzyskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji zostało przekazane na rzecz Wałbrzyskiego Związku Wodociągów i Kanalizacji. Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji został zarejestrowany w rejestrze zawiązków międzygminnych w dniu 24 czerwca 1991 r. Na podstawie uchwały Rady Miejskiej Gminy Wałbrzych Nr XVIII/93/91 z dnia 29 lipca 1991 r. z dniem 31 lipca 1991 r. Wałbrzyskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji zostało zlikwidowane, a mienie Wałbrzyskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji zostało przekazane na rzecz Wałbrzyskiego Związku Wodociągów i Kanalizacji.

Z akt sprawy wynika, iż zarówno w dacie komunalizacji i w dacie wydania decyzji, żaden z organów wymienionych w art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. nie posiadał tytułu prawnego do objętego decyzją Wojewody Jeleniogórskiego z dnia 9 listopada 1994 r., nr GGgt-7227/421/94, mienia.

Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że przedmiotowa decyzja została wydana z rażącym naruszeniem art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r., co wypełnia przesłankę określoną w art. 156 § 1 pkt 2 Kpa obligującą do stwierdzenia nieważności tej decyzji. Wyjaśnić trzeba, że rażące naruszenie prawa zachodzi w przypadku naruszenia przepisu, którego treść bez żadnych wątpliwości interpretacyjnych może być ustalona w bezpośrednim rozumieniu. Podstawą zastosowania tej przesłanki może być zatem niebudzący wątpliwości stan prawny. Rażące naruszenie prawa to naruszenie oczywiste, wyraźne, bezsporne. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt II GSK 2073/11, wskazano, że „rażące naruszenie prawa zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządneho państwa. Zaznaczyć przy tym należy, że nie chodzi tu o błędy w wykładni prawa, ale o przekroczenie prawa w sposób jasny i niedwuznaczny. Ustalenie, czy w konkretnym wypadku nastąpiło "rażące naruszenie prawa", wymaga zawsze bardzo wnikliwego rozważenia sprawy. Naruszony przepis prawa nie może pozostawiać jakichkolwiek wątpliwości prawnych, a jego treść musi być jasna i nie może wywoływać sporów doktrynalno-orzecznicych.

Jak wyjaśniono wcześniej, w przedmiotowej sprawie rażące naruszenie prawa polega na braku przesłanek wynikających z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r., z uwagi na fakt, że przedmiotowe mienie nie należało do rad narodowych i terenowych organów administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, bądź do przedsiębiorstw państwowych, dla których ww. organy pełnią funkcję organu założycielskiego.

Należy również zauważyć, iż wnioskiem z dnia 16 czerwca 1994r. nr GZ-70-17/38/94 Zarząd Gminy Marciszów zwrócił się do Wojewody Jeleniogórskiego o przekazanie przedmiotowego mienia na podstawie art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 10 maja 1990r. – Przepisy wprowadzające (...). Jednakże Wojewoda Jeleniogórski skomunalizował opisane mienie na podstawie art. 5 ust. 3 ww. ustawy. W tym miejscu zaznaczyć trzeba, iż organ powinien - w razie wystąpienia niejasności lub wątpliwości co do żądania wnioskodawcy - wezwać wnioskodawcę do sprecyzowania podania. Organ administracji publicznej nie jest uprawniony do swobodnego interpretowania żądania strony. Uznać zatem należy, iż w przedmiotowej sprawie Wojewoda Jeleniogórski nie wyjaśnił w sposób wyczerpujący wszystkich okoliczności sprawy.

Wyjaśnić trzeba, że organ administracji wydając decyzję komunalizacyjną zobowiązany jest z urzędu przeprowadzić dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy. Organ administracji jest zatem zobligowany do podejmowania w toku postępowania wszelkich niezbędnych działań w

celu dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy. Dokładne ustalenie stanu faktycznego możliwe jest tylko na podstawie wszystkich istotnych dowodów i poprzez wyjaśnienie wszystkich nasuwających się w sprawie wątpliwości. Skutkiem prawnym decyzji orzekającej o nieważności będzie to, że sprawa o nabycie przez Gminę Marciszów przedmiotowego mienia na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające (...) będzie prowadzona od początku, a wydana w sprawie decyzja zapadnie po rozważeniu przez Wojewodę argumentów każdej ze stron i po dokonaniu oceny przedłożonych przez strony dowodów, jak i dokumentacji zgromadzonej przez organ z urzędu.

Należy zauważyć, że przeprowadzenie postępowania w tym zakresie wykracza poza ramy postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności, bowiem organ orzekający ogranicza się wyłącznie do poszukiwania uchybień i wadliwości zarówno proceduralnych, jak również dotyczących prawa materialnego.

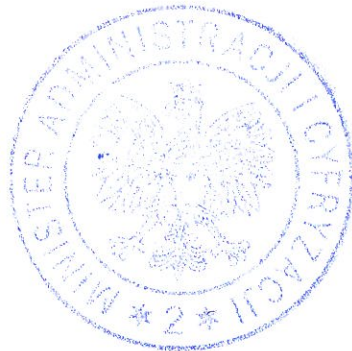
Na marginesie wskazać trzeba, że w przedmiotowej sprawie kwestią sporną było zagadnienie, czy mienie objęte decyzją Wojewody Jeleniogórskiego stanowiło niepodzielny składnik mienia. Wnioskodawca wskazywał bowiem, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. niepodzielne składniki mienia komunalnego, o którym mowa w art. 5 ust. 1-3, służące realizacji zadań więcej niż jednej gminy pozostają - do czasu utworzenia odpowiedniego związku komunalnego lub zawarcia porozumienia - w dotychczasowym zarządzie. Jednakże, mając na uwadze fakt, iż opisane wcześniej mienie nie spełniało przesłanek art. 5 ust. 3 ww. ustawy, co wykazano powyżej, uznać należy rozważenie wskazanego zagadnienia za bezprzedmiotowe.

W tym stanie rzeczy zaskarżona decyzja Wojewody Jeleniogórskiego z dnia 9 listopada 1994 r., nr GGgt-7227/421/94, została wydana z rażącym naruszeniem przepisu art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające (...), co uzasadnia stwierdzenie nieważności tej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 Kpa.

Biorąc pod uwagę powyższe należało orzec jak w sentencji.

POUCZENIE

Zgodnie z art. 127 § 3 Kpa w związku z art. 129 § 2 Kpa strona niezadowolona z decyzji może w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia wystąpić do Ministra Administracji i Cyfryzacji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Minister Administracji i Cyfryzacji

z up. Andrzeja Rybickiego
Zastępcy Dyrektora

Departamentu Administracji Publicznej

Otrzymują:

1. Radca prawny Marek Chmaj (pełnomocnik Gminy Marciszów)
Kancelaria Adwokacka
2. Radca Prawny Tymoteusz Płonka
(pełnomocnik Wałbrzyskiego Związku Wodociągów i Kanalizacji)
Business Lex Kancelaria Radcy Prawnego
3. Wałbrzyskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o.
4. Starostwo Powiatowe w Kamiennej Górze
dot. GN-0718-28/08
5. Dolnośląski Urząd Wojewódzki
dot.: SP.30711-45/08
6. a/a – 2 egz.